

Sygn. akt III K 1499/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy Lublin Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Tatarczak

przy udziale Protokolanta: Anny Kuli, Dagmary Stępień, Ewy Urban

Prokuratora: Małgorzaty Bielak, Małgorzaty Bojar, Mariusza Gomuły, Tomasza Pietrzyka, Wioletty Zgierskiej - Szafranek

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2014r., 11 sierpnia 2014r., 13 listopada 2014r., 15 grudnia 2014r.,

8 kwietnia 2015r., 4 maja 2015r., 8 czerwca 2015r., 27 sierpnia 2015r.,

30 października 2015r., 2 grudnia 2015r., 21 grudnia 2015r., 25 stycznia 2016r., 11 lutego 2016r.

sprawy **S. Ś.**

syna R. i Z. z domu J., urodzonego (...) w L.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 lipca 2013r. w T., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, zabrał w celu przywłaszczenia ze sklepu (...) alkohol w postaci whisky marki (...) w ilości 11 butelek o poj. 1 litra oraz 13 butelek o poj. 0,5 litra o łącznej wartości 1.054,76 złotych na szkodę (...)z siedzibą w K.

tj. o czyn z art. 278§1 k.k.

I. oskarżonego **S. Ś.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278§1 k.k. i za to na podstawie art. 278§1 kk zw. w zw. z art. 37b kk w w zw. z art. 34§1 i §1a pkt 1 kk w zw. z art. 35§1 kk wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 46§1 kk orzeka obowiązek naprawienia przez oskarżonego S. Ś. części nienaprawionej szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) z siedzibą w K. kwoty 210,95 zł (dwieście dziesięć złotych i dziewięćdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2013r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.955,64 zł (trzy tysiące dziewięćset pięćdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt) tytułem opłaty

III K 1499/13

UZASADNIENIE

W toku postępowania Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lipca 2013r. o godzinie 19.04 do sklepu sieci (...) w T. województwa (...) wszedł wysoki, nieustalony mężczyzna (obiekt 1). Zaraz po nim wszedł z przewieszoną na ramieniu torbą drugi nieustalony mężczyzna (obiekt 2), który od razu przeszedł na halę sprzedażową. Pierwszy mężczyzna wziął czerwony koszyk na kółkach i też udał się na halę sprzedażową. Obaj spotkali się przy regałach chłodniczych.

O godzinie 19.04 do sklepu wszedł także oskarżony S. Ś., ubrany w koszulkę koloru czerwonego z białym orłem z przodu (obiekt nr 3). Poczekał przy wejściu, aż weszli także W. M. (obiekt nr 4) i P. R. (obiekt nr 5). Razem udali się na halę sprzedażową. W tym czasie pierwszy i drugi nieustalony mężczyzna przemieszczali razem po sklepie oglądając towar.

O godzinie 19.07 pierwszy mężczyzna przeszedł z prowadzonym koszykiem na dział alkoholowy, prowadząc rozmowę przez telefon komórkowy. O godzinie 19.12 drugi mężczyzna zatrzymał się przy S. Ś., W. M. i P. R.. Drugi nieustalony mężczyzna następnie oddalił się, by po przejściu przez sklep, ponownie zatrzymać się przy oskarżonym prowadząc z nim rozmowę. O godzinie 19.14 drugi mężczyzna przeszedł na dział alkoholowy zatrzymując się przy pierwszym nieustalonym mężczyźnie. O godzinie 19.15 pierwszy mężczyzna z wózkiem wypełnionym butelkami zaczął się przemieszczać po sklepie, rozmawiając przez telefon komórkowy. Zaraz za nim udał się drugi nieustalony mężczyzna.

W tym czasie S. Ś., W. M. i P. R. cały czas stali w kolejce do kasy nr 5, wyjmując przed kasierką produkty z jednego, wspólnego, koszyka. P. R. przekazał pieniądze W. M. i powrócił na halę sprzedażową. O godzinie 19.17 oskarżony zapłacił za swój towar i zapakował do reklamówki. Wówczas przy S. Ś. i W. M. pojawił się drugi nieustalony mężczyzna. Oskarżony oddalił się od kasy w stronę wyjścia ze sklepu.

W. M. pozostał przy kasie, płacąc za swoją część zakupów. O godzinie 19.18 P. R. z hali sprzedażowej doniósł mu nieustalony produkt, który W. M. wziął i zapłacił za jego zakup. Następnie W. M. opuścił sklep, stojąc przy wyjściu wraz z S. Ś..

O godzinie 19.20 P. R. przemieszczał się po sklepie w towarzystwie drugiego nieustalonego mężczyzny. Obaj przeszli obok pierwszego nieustalonego mężczyzny rozmawiającego przez telefon, po czym drugi nieustalony mężczyzna wrócił do niego. Stali przy regale chłodniczym, w rogu sklepu. Po chwili drugi nieustalony mężczyzna jednak oddalił się, by ponownie spotkać się P. R. o godzinie 19.24. Następnie drugi nieustalony mężczyzna ponownie wrócił do pierwszego nieustalonego mężczyzny, razem rozmawiali. Już po jego odejściu pierwszy nieustalony mężczyzna, będąc przy regałach chłodniczych na dziale z wędlinami wyjął zieloną torbę. Będąc odwróconym plecami do innych klientów przepakował do niej z wózka alkohol w postaci 11 butelek whisky marki (...) każda o pojemności 1 litr oraz 13 butelek whisky marki (...)każda o pojemności 0,5 litra. O godzinie 19.27 zawiesił zieloną torbę na lewym ramieniu i rozmawiając przez telefon udał się w stronę kas. Wózek zakupowy pozostawił w miejscu gdzie przepakował alkohol.

O godzinie 19.28 P. R. zapłacił za zakupiony towar w kasie nr 5 i oddalił się w stronę wyjścia ze sklepu. W następnej minucie przy tej samej kasie przeszedł drugi nieustalony mężczyzna i wyszedł ze sklepu.

Pierwszy nieustalony mężczyzna także przeszedł z torbą pomiędzy kasami nr 5 i 6. Za towar nie zapłacił, oddalając się ze sklepu. Dokonał tym samym zaboru alkoholu w postaci 11 butelek - każda o pojemności 1 litr - whisky marki (...)oraz 13 butelek - każda o pojemności 0,5 litra - whisky marki (...). Łączna wartość skradzionego mienia na szkodę (...) z siedzibą w K. wyniosła 1.054,76 zł. Kradzież był uzgodniona pomiędzy pierwszym nieustalonym mężczyzną, a drugim, P. R., W. M. i S. Ś..

Pracownik ochrony B. S. zaczął za nim biec. Stojący przy wyjściu ze sklepu S. Ś. krzyknął wówczas do wynoszącego butelki whisky – „uciekaj”. Mężczyzna zaczął biec, a B. S. za nim. Sprawca przebiegł przez jezdnię i przewrócił się w rowie. Z torby wypadły dwie butelki skradzionego alkoholu, które rozbiły się. Kopnął pracownika ochrony w nogę. Od tyłu podeszli nadto nieustaleni mężczyźni oraz W. M., którzy zaczęli uderzać B. S. rękami i nogami w szczególności w głowę. Wśród nich nie było oskarżonego. Następni mężczyźni uciekli, zabierając ze sobą torbę z alkoholem.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 27 maja 2014r. w sprawie akt sygn. V Npw 768/13 (k. 221) Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie stwierdził sprawstwo W. M. w popełnieniu przestępstwa z art. 281 kk w dniu 12 lipca 2013r.

w T. – kradzież alkoholu (...) na szkodę (...), następnie użycie przemocy wobec B. S.. Postępowanie jednak umorzono uznając, iż orzeczenie wobec nieletniego dalszych środków wychowawczych jest niecelowe.

S. Ś. ma wykształcenie podstawowe, wyuczony zawód stolarza. Pozostaje w konkubinacie, mając na utrzymaniu dziecko w wieku 3 lat. Utrzymuje się z prac dorywczych osiągając dochód w wysokości 800 zł. Nie jest właścicielem nieruchomości, bądź ruchomości o istotnej wartości majątkowej (k.280v). Był uprzednio wielokrotnie karany za popełnienie przestępstw, przy czym po raz ostatni wyrokiem z dnia 8 lipca 2015r. w sprawie sygn. akt IV K 447/15 za występki z art. 278§5 kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z zeznań **B. S.** (k.14v-16, 44v-45, 59v-60, 70v-72, 73v-74, 75v, 125v, 299v-300v, 561-561v) w części, **P. R.** (k.88, 362v-363) w części, **A. D.** (k.36v, 353-353v), **P. M.** (k.31v-32, 57v-58, 63v, 352v-353), **M. C.** (k.11-12, 361v-362v), **M. P.** (k.20v, 362-362v), **B. Z.** (k.485v), dowody uznane za prawdziwe jako pochodzące od uprawnionych do ich sporządzenia podmioty, niekwestionowane - w postaci protokołu oględzin miejsca (k.17-19), protokołu zatrzymania S. Ś. (k.50), protokołów okazania (k.57-64, 70-74), protokołu oględzin zapisu płyty sporządzonymi przez P. M. wraz z wydrukami zdjęć (k.105-110), protokołów oględzin zapisów monitoringu wraz ze zdjęciami z wnętrza sklepu oraz bezpośrednio zapisów monitoringu (k.129-153, 156-164, 496, 504-504v), wyroków skazujących dotyczących S. Ś. (k.189-196, 198-203), danych o karalności (k.512-515 w zw. z k.561v), wyroku dotyczącego P. R. (k.508 w zw. z k.561v), z akt sygn. V Npw 768/13 postanowienia z dnia 27 maja 2014r. (k. 221), a nadto w oparciu o opinię (...) (k.388-482) oraz w części w oparciu o wyjaśniania oskarżonego **S. Ś.** (k. 91v, 280v, 494v-495).

Oskarżony **S. Ś.** (k.91v, 280v, 494v-495) nie przyznał się do dokonania zarzucanego czynu. Potwierdził swoją obecność w sklepie sieci (...) w dniu 12 lipca 2013r. w T.. Wracał wówczas z nad jeziora wraz z kolegą oraz konkubiną I. D.. Wszyscy zostali w samochodzie zaparkowanym w zatoczce autobusowej w pobliżu sklepu – nie było z niej widoczne wejście do sklepu. Do sklepu udał się sam, przebywając około 10-15 minut. Kupił bułki, pomidory, ogórki i wędlinę. Bezpośrednio po zakupach wrócił do samochodu – nie stał przy sklepie. Nikt w jego obecności nie dokonywał kradzieży alkoholu, nie wybiegał ze sklepu. Nie widział żeby ktoś kogoś gonił, nie doszło też do pobicia. Oskarżony nie rozpoznał nikogo na zdjęciach wykonanych na zewnątrz sklepu przez świadka P. M. (k.107-110). Rozpoznał natomiast siebie na zapisach monitoringu z wnętrza sklepu (osoba w czerwonym t-shirt, w szczególności na zdjęciu k.135, obiekt nr 3), a nadto znanych mu P. R. (obiekt nr 5 na zdjęciu k.22 opinii) i W. M. (obiekt nr 4 na zdjęciu k.23 opinii) – obaj jak określił „z mojego podwórka” (k.495). Przyznał, iż w sklepie spotkał P. R. – rozmawiał z nim. Zaprzeczył natomiast aby widział W. M..

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są prawdziwe w części. Bezsprzecznie za takie należy uznać twierdzenia co do pobytu w sklepie w T., kontaktowanie się w sklepie z P. R., gdyż w tym zakresie brak podstaw by wątpić w wiarygodność jego słów. Dowód z zeznań **P. R.** (k.88, 362v-363) - obdarzony w tym zakresie walorem prawdy jako zbieżny z wyjaśnieniami oskarżonego - potwierdza obecność w sklepie w T. jego, oskarżonego, rozpoznanie osób oznaczonych jako obiekty nr 4 i 5.

Nie sposób jednak takim walorem obdarzyć zapewnienia, w których S. Ś. opisuje okoliczności przyjazdu do T., neguje swój udział w kradzieży alkoholu, w tym obecność w sklepie W. M.. Co do tej ostatniej okoliczności wyjaśnienia są nawet sprzeczne wewnętrznie, nielogiczne. Oskarżony choć przeczył spotkaniu W. M., to jednak na zdjęciach z monitoringu sklepowego stanowczo i jednoznacznie rozpoznał nieletniego. Z resztą dowód z zeznań P. R. także potwierdza fakt obecności w sklepie W. M.. Powyższe wskazuje na skłonność S. Ś. do manipulacji w relacjonowaniu okoliczności jego pobytu w sklepie w T..

Na nieprawdziwość części wyjaśnień S. Ś. w zakresie kluczowych w sprawie okoliczność wskazuje jednak przed wszystkim dowód z zeznań B. S., protokoły oględzin zapisów monitoringu wraz ze zdjęciami z wnętrza sklepu oraz bezpośrednio zapisy monitoringu (k.129-153, 156-164, 496, 504-504v) oraz opinia (...).

Dowód z zeznań **B. S.** (k.14v-16, 44v-45, 59v-60, 70v-72, 73v-74, 75v, 125v, 299v-300v, 561-561v) jednoznacznie wskazuje, iż oskarżony przebywał w sklepie bezpośrednio w towarzystwie dwóch mężczyzn, z którymi potem stał

przy kasie – jednym z nich był W. M.. Bezpośredni sprawca wyniósł alkohol w torbie przy nieczynnej kasie nr 6. Po zapłaceniu za zakupy oskarżony stał następnie przy wyjściu ze sklepu wraz z W. M.. Relacja świadka dowodzi nadto, że po wybiegnięciu za jednym ze sprawców wynoszących ze sklepu skradziony alkohol, S. Ś. krzyknął do niego „uciekaj” i mężczyzna zaczął uciekać.

W ocenie Sądu dowód z zeznań B. S. odpowiada prawdziwie. Nie w osobie, ani słowach świadka nie budziło wątpliwości co do wiarygodności przedstawionej relacji. Złożone zeznania są spójne, logiczne, rzeczowe. Nie sposób pojąć z jakiego powodu B. S. miałby zeznawać kłamliwie, podając nieprawdziwe okoliczności.

W toku pierwszych zeznań składanych w sprawie świadek nie opisywał wprawdzie okoliczności pobytu oskarżonego pod sklepem, zachęcania bezpośredniego sprawcy kradzieży do ucieczki. Wspomniał o tym dopiero na rozprawie. Z tego tylko powodu nie można jednak dyskredytować wartości dowodowej jego relacji. Opisywane zdarzenie miało charakter dynamiczny, złożony, z udziałem kilku sprawców, stosowano wobec świadka przemoc fizyczną. B. S. był początkowo skupiony na kwestii wskazania sprawców jego pobicia. Dlatego podczas czynności okazania S. Ś. tylko lakonicznie stwierdził, iż nie brał udziału w pobiciu. Nie rozpoznał go nawet początkowo jako sprawcę kradzieży, ale okoliczność tą sprostował tego samego dnia tłumacząc uprzedni brak rozpoznania zdenerwowaniem (k.75v). W kontekście złożonego charakteru zdarzenia świadek miał prawo zapomnieć uprzednio o okoliczności nawoływania przez oskarżonego do ucieczki osoby niosącej siatkę z alkoholem.

Skoro S. Ś. zachowywał się w sposób opisany przez B. S. to musiał wiedzieć o planowanej kradzieży mienia ze sklepu. Zarazem akceptował taki czyn. Widział przecież mężczyznę wychodzącego ze sklepu z siatką, dostrzegł nadto pracownika ochrony który zamierzał ująć sprawcę. Wydał jednoznaczne ostrzeżenie. Gdyby nie miał świadomości całej sytuacji nie komunikowałby „zagrożenia” mężczyźnie z torbą – skąd by wiedział że ten niesie skradzione rzeczy.

Zeznania B. S. dają podstawę do ustalenia, iż stosowano wobec niego przemoc fizyczną, gdy po pościgu uciekający z alkoholem mężczyzna upadł - B. S. był uderzany po ciele. Nie można wywodzić, iż w tej części zdarzenia brał udział również oskarżony. B. S. nie potrafił określić, czy S. Ś. wówczas uderzał go, względnie znajdował się w jego pobliżu. Nic nadto nie wskazuje, iż stosowanie przemocy było wcześniej uzgodnione przez sprawców.

Na rozprawie świadek podał, iż oskarżony stał przy kasie (był obsługiwany) w momencie wynoszenia alkoholu ze sklepu, nadto utrzymywał iż skradziony towar był wynoszony w dwóch torbach (k.561v). Nie można dać temu wiary. Istotne znaczenie w sprawie mają bowiem zapisy monitoringu ze sklepu sieci (...) z dnia 12 lipca 2013r. wraz z wydrukami zdjęć (k.129-153, 156-164, 496, 504-504v) oraz opinia (...) (k.388-482) – obdarzona walorem prawdy jako spójna, pełna sporządzona przez obiektywny i fachowy podmiot. Wskazane dowody o charakterze obiektywnym, nie poddające się destruktywnemu oddziaływaniu upływu czasu, dają podstawę do ustalenia sekwencji zdarzeń w sklepie. Nie dają asumptu do twierdzenia o wynoszeniu towaru w dwóch torbach, a tym bardziej gdy oskarżony był jeszcze przy kasie – B. S. z uwagi na upływ czasu błędnie odtwarza te szczegóły. Jednoznacznie wynika z nich iż oskarżony dokonywał zakupów bezpośrednio w towarzystwie W. M. i P. R., komunikował się tak z nimi, jak również drugim nieustalonym mężczyzną – uzgadniali plan działania, nadto P. R. i drugi nieustalony mężczyzną podchodzili do mężczyzny, który zapakował alkohol do torby. Nadto wspomniane dowody wskazują, iż po zakończonych zakupach S. Ś. stał po sklepem.

Jeżeli oskarżony kontaktował się w sklepie z P. R., W. M., nadto drugim nieustalonym mężczyzną, a ten i P. R., z mężczyzną dokonującym bezpośrednio kradzieży, to tym bardziej zasadne jest przyjęcie występowania pomiędzy piątką mężczyzn naci porozumienia. Tym bardziej, że oskarżony pozostawał pod sklepem (oczekiwał na finał zdarzenia), polecił ucieczkę głównemu sprawcy niosącemu torbę ze skradzionymi rzeczami.

Z dowodu z zeznań i wyjaśnień **W. M.** (k.77v-78, 301v-302) wynika fakt jego przejazdu samochodem marki (...) na zagranicznych numerach rejestracyjnych z L. do T. wraz z dwoma mężczyznami zamieszkującymi na ul. (...) w L., dokonywania z nimi zakupów w (...) w T., nadto fakt wybiegnięcia ze sklepu (...) mężczyzny z torbą, za którym pobiegł ochroniarz, wreszcie fakt udania się przez W. M. za pracownikiem ochrony i jego uderzenie. W tym zakresie zdaniem Sądu relacja świadka odpowiada prawdziwie jako logiczna, złożona w warunkach zapewniających swobodę wypowiedzi.

Wprawdzie na rozprawie W. M. negował wcześniejsze wyjaśnienia, tłumacząc iż protokół przesłuchania zawierała taką samą wersję jak przedstawiona na rozprawie – w T. grał w piłkę, nie dokonywał zakupów z innymi mężczyznami. Nie można jednak dać temu wiary, podobnie jak wcześniejszym negowaniu udziału w kradzieży – wprost nie podał iż istotnie wcześniej uzgodniono kradzieży, o czym wiedziało kilka osób. Zeznania uczestniczących w przesłuchaniu w dniu 29 lipca 2013r. - **N. D.** (k.361v) i **I. B.** (k.361v) – jednoznacznie wskazują na prawidłowość przebiegu czynności i sporządzonego protokołu wyjaśnień W. M.. Relacje N. D. i I. B. należy zaś obdarzyć walorem prawdy, jako pochodzące od postronnych osób. Nadto dowód z zeznań **B. S.** (k.73v-74) stanowczo wskazuje na udział w zdarzeniu W. M. – przebywanie w sklepie bezpośrednio w obecności dwóch innych mężczyzn, w tym S. Ś., potem przebywanie wraz z oskarżonym przy wyjściu ze sklepu.

Dostrzec trzeba, iż prawomocnym postanowieniem z dnia 27 maja 2014r. w sprawie akt sygn. V Npw 768/13 (k. 221) Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie stwierdził sprawstwo W. M. w popełnieniu przestępstwa w dniu 12 lipca 2013r. w T. – kradzież alkoholu (...), następnie użycie przemocy wobec B. S..

W złożonych wyjaśnieniach W. M. - w części obdarzonej przymiotem prawdziwości - opisywał przyjazd do T. w towarzystwie dwóch mężczyzn, z którymi dokonywał zakupów. W kontekście zapisów monitoringu zasadne pozostaje ustalenie, iż do T. przyjechał z L. wraz z P. R. i S. Ś. – we trojkę są w sklepie, stoją razem w kolejce do kasy, mają wspólny koszyk zakupowy. Obaj nadto – tak opisywał W. M. - zamieszkują w okolicy ul. (...) w L., mieli po około 30 lat w czasie zdarzenia. Świadek od początku nieprawdziwie natomiast negował uzgodnienie kradzieży pomiędzy mężczyznami. Zapewne w obawie o skutki szerszej wypowiedzi. Takie uzgodnienie musiało być już w chwili wyjazdu z L.. Mieli jechać na zakupy (taki był wyłącznie cel wyjazdu) i pojechali do sklepu (...) w T.. Z doświadczenia życiowego wiadomo, iż sklepy sieci (...) mają inne lokalizacje, znacznie bliżej usytuowane względem ul. (...). Oskarżony nie chciał zapewne dokonywać kradzieży w (...) (na „swoim terytorium”) w obawie o możliwość rozpoznania.

W świetle uznanych za prawdziwe w części wyjaśnień W. M. nie można dać wiary zeznaniom **S. K.** (k.103, 301-301v) i **A. G.** (k.102, 301v) co do przejazdu oskarżonego wraz z S. K. samochodem w dniu 12 lipca 2013r. z nad jeziora Ł. w stronę T. (L.). Oskarżony do T. przyjechał z L., w towarzystwie W.M. i P. R.. Nieprawdziwość zeznań S. K. i A. G. wynika niewątpliwie z charakteru relacji łączących ich z oskarżonym – jako jego znajomi chcieli uwiarygodnić linię obrony. Tak samo należy odczytywać zmianę wersji przedstawianej przez W. M.. W postępowaniu przygotowawczym częściowo opisał zdarzenie, a potem całkowicie negował, bojąc się reakcji obecnego na sali oskarżonego i przypisanie mu w lokalnym środowisku roli donosiciela.

Walorem prawdy Sąd obdarzył tak dowód z zeznań **P. M.** (k.31v-32, 57v-58, 63v, 352v-353) jak i **M. C.** (k.11-12, 361v-362v). Każdy z tych dowodów pozostaje spójny, logiczny, pochodzi od postronnej osoby. Zeznania tych świadka nie dają bezpośrednich podstaw do ustalenia udziału S. Ś., czy P. R., w zdarzeniu z dnia 12 lipca 2013r. Ich relacja dotyczą wyłącznie okoliczności pobicia B. S.. Wśród sprawców nie rozpoznali oskarżonego. Z zeznań świadka P. M. wynika w szczególności, iż sprawcy pobicia wsiedli w samochód marki (...) na szwajcarskich numerach rejestracyjnych. Podnieść przy tym trzeba, iż fakt przyjazdu do T. oskarżonego w towarzystwie P.R. i W. M., nie wyklucza iż na miejscu byli umówieni z dwoma innymi sprawcami, względnie jeszcze innymi którzy wzięli udział w pobiciu B. S.. Po zdarzeniu mężczyźni mogli podzielić się i część z nich odjechać samochodem na zagranicznych numerach rejestracyjnych.

Z analogicznych względów Sąd uznał za prawdziwy dowód z zeznań **A. D.** (k.36v, 353-353v). Relacja świadka koresponduje z zeznaniami B. S. – co do przejścia przy kasie przez mężczyznę niosącego wypełnioną zieloną siatkę, niezapłacenie przez niego za towar, wybiegnięcia za nim pracownika ochrony, wreszcie zaatakowania B. S. przez grupę mężczyzn.

Zdaniem Sądu odpowiada prawdziwe również dowód z zeznań **M. P.** (k.20v, 362-362v) jako spójny, rzeczowy. Relacja świadka stanowi podstawę do ustaleń w zakresie rodzaju i wartości skradzionego asortymentu w dniu 12 lipca 2013r. ze sklepu sieci (...) w T..

Na fakt przepakowania alkoholu do torby przez pierwszego nieustalonego mężczyznę pośrednio wskazuje dowód z zeznań **B. Z.** (k.485v) – obdarzony walorem prawdy jako logiczny. Świadek dostrzegła pusty karton po whisky przy

regalach chłodniczych z wędlinami. Koresponduje to z opinią (...) oraz zapisami monitoringu z wnętrza sklepu sieci (...) – nieustalony mężczyzna (obiekt nr 1) po przyprowadzeniu wózka z działu alkoholowego wyjął torbę, nachylał się przy wózku, po czym oddalał się z wypełnioną torbą pozostawiając wózek zakupowy.

Jako nieprawdziwe w zakresie negującym okoliczności popełnienia przestępstwa Sąd uznał zeznania **P. R.** (k.88, 362v-363). Za taką oceną przemawia przede wszystkim ich wewnętrzna sprzeczność. Przesłuchiwany jako podejrzany przyznał się do popełnienia czynu, złożył nawet wnioski o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie kary pozbawienia wolności. Jeżeli istotnie nie dokonał kradzieży taka postawa procesowa jest sprzeczna z logiką. Stanowczy dowód z zeznań **B. S.** (k.71-72) wskazuje na aktywną rolę P. R. w kradzieży alkoholu. Zapewnienie P. R. o braku udziału S. Ś. w popełnieniu przestępstwa należy odczytywać jako próbę ochrony oskarżonego przed odpowiedzialnością karną. P. R. jest znajomym S. Ś. i właśnie więzią koleżeńską należy tłumaczyć taką postawę procesową.

Nic nie wnoszą do sprawy zeznania **B. M.** (k.302-302v) oraz **M. G. (2)** (k.113v, 253v). Ambivalentne znaczenie dla ustaleń faktycznych rzutujących na ocenę prawną czynu oskarżonego ma także opinia (...) (k.47-49), protokół zatrzymania P. R. (k.55) i W. M. (k.79), opinia z zakresu badań daktyloskopijnych (...)w L. wraz z materiałem poglądowym (k.224-227).

Przystępując do kwalifikacji prawnej czynu Sąd zważył, co następuje:

Czyn oskarżonego wypełnia dyspozycję art. 278§1 kk.

Do znamion kradzieży stypizowanej w art. 278§1 k.k. należy zabór przez sprawcę rzeczy w celu przywłaszczenia. Jak się przyjmuje zgodnie w doktrynie i orzecznictwie zabór oznacza wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby uprawnionej. Sprawca obejmuje tą rzecz we własne władanie. Przedmiotem bezpośredniego działania jest cudza rzecz, przy czym skoro przepis nie zawęża kręgu desygnatów, może to być zarówno rzecz ruchoma jak i nieruchoma. Zgodnie z art. 45 k.c. rzeczą jest zaś przedmiot materialny, który jest wyodrębniony, może samodzielnie występować w obrocie i przedstawia przy tym wartość majątkową (vide M.Dąbrowska – Kardas, P.Kardas Nowa kodyfikacja karna. Kodeks karny. Przestępstwa przeciwko mieniu, Warszawa 1998, z.21, s.37 i n.). Należy zgodzić się, iż dokonanie omawianego przestępstwa następuje w momencie zawładnięcia rzeczą przez sprawcę tj. w chwili, gdy sprawca objął ją w swoje posiadanie (vide wyrok SN z dnia 21 stycznia 1985r., OSNPG 1985, nr 8, poz.110).

Jak wynika z przyjętych ustaleń faktycznych w dniu 12 lipca 2013r. w T. w sklepie sieci (...) pierwszy nieustalony mężczyzna dokonał zaboru mienia o łącznej wartości 1.054,76 zł na szkodę (...) z siedzibą w K. w postaci 11 butelek każda o pojemności 1 litr whisky marki (...)oraz 13 butelek każda o pojemności 0,5 litra whisky marki (...). Sprawca na hali sprzedażowej załadował alkohol do torby i nie płacąc za towar wyniósł go ze sklepu.

S. Ś. dopuścił się tego czynu działając wspólnie i w porozumieniu z pierwszym i drugim nieustalonym mężczyzną oraz P. R. i W. M.. Za przyjęciem współsprawstwa w rozumieniu art. 18§1 k.k. przemawia analiza ich zachowania. Wraz z P. R. i W. M. specjalnie pojechali do znacznie oddalonego od miejsca ich zamieszkania sklepu sieci (...) w T.. Potem wszyscy (w pięciu) przebywali na terenie hali sprzedażowej sklepu, komunikowali się, następnie w szczególności S. Ś. i W. M. stali przed sklepem, gdy pierwszy mężczyzna wybiegł ze sklepu to oskarżony wydał mu polecenie „uciekaj”. Istniało między nimi porozumienie, podział ról, wzajemna akceptacja podejmowanych zachowań.

Przystępując do wymiaru kary i innych rozstrzygnięć w sprawie Sąd zważył, co następuje:

Przy wymiarze kary Sąd uznał, iż przypisany występki cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości o czym w szczególności świadczy zaplanowane działanie, podjęcie zamachu na istotne dobro prawne jakim jest mienie, współdziałanie w popełnieniu czynu w tym z nieletnim. Wprawdzie wartość szkody nie była znacząca, jednak zdecydowanie przewyższała tzw. ustawowy próg decydujący o przestępczym charakterze czynu. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany, w tym za takie same przestępstwa, do końca postępowania nie wyraził skruchy. Okoliczności te w szczególności stanęły u podstaw wymierzenia S. Ś.– zgodnie z art. 37b kk - kary 3 miesięcy

pozbawienia wolności oraz kary 6 miesięcy ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Zdaniem Sądu orzeczone kary pozostają współmierne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, uwzględniają przy tym cele sankcji w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy.

Ferując wyrok w przedmiotowej sprawie Sąd zastosował ustawę kodeks karny w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r., uznając iż obowiązująca w dacie popełnienia czynu nie była względniejsza dla S. Ś.. Obecnie obowiązujący art. 37b kk daje bowiem podstawę do orzeczenia krótkoterminowej kary pozbawienia wolności i jednocześnie kary ograniczenia wolności, będącej łagodniejszą sankcją o charakterze wolnościowym.

Na podstawie art. 46§1 k.k. Sąd z urzędu orzekł obowiązek częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 210,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2013r. do dnia zapłaty. Jak wynika z ustaleń faktycznych czyn popełniło w ramach współsprawstwa pięć osób. Zasadne było zatem orzeczenie od oskarżonego środka kompensacyjnego w wysokości 1/5 ogólnej wartości skradzionego mienia.

Rozstrzygnięcie o kosztach wynika z zastosowania art. 627 k.p.k., art. 2 ust.1 pkt 3, ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. tekst jednolity 1983r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Wobec wydania wyroku skazującego zasadne było obciążenie oskarżonego opłatą w kwocie 180 zł oraz zwrotem poniesionych wydatków w kwocie 3.955,64 zł.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.